

Madalina Gitesku, glumica u filmu « Marilena iz sedmog paviljona »

FILM O OSEĆAJIMA, A NE STVARNOSTI

Režiser Kristijan Nemesku definisao je «Marilenu iz sedmog paviljona» kao film o osećanjima, a ne o rumunskoj stvarnosti. Trudeći se da u svom filmu govori o osećanjima tinejdžera, posle kastinga se odlučuje da glavnu ulogu u filmu dodeli gošći 35. FEST-a Madalini Gitesku. O svojoj ulozi i saradnji sa režiserom, glumica kaže:

- Igrajući Marilenu dala sam sve od sebe. Reditelja filma Kristijana Nemeskua znala sam odavno, jer smo zajedno išli u školu. Prijavila sam se na kasting i dobila ulogu. Ne znam zašto je baš mene odabrao, ali znam da je saradnja koju sam sa njim imala najbolja saradnja koju sam u životu ostvarila. Bilo je divno raditi sa njim. On nije pričao mnogo, već je očekivao od glumca da mu „čita misli“, da tako kažem. Njemu je bilo važno da glumac ima harizmu, da se iskreno trudi da razume lik koji igra. Nadam se da je u meni sve to pronašao i da me je zbog toga odabrao. Film je bio na mnogim festivalima. u Bruklinu, Kanu, Milanu, Kijevu... Osvajali smo i nagrade. Reditelj Kristijan Nemesku bio je proglašen najboljim rediteljem u Milanu, a naš film je proglašen najboljim rumunskim filmom 2006. na Festivalu u Transilvaniji. Uspeh filma u Rumuniji je utoliko veći što smo mi snimili «andergraound film». Kada to kažem mislim na činjenicu da je producent Ada Solomon uložio 35.000 evra svojih para. Film «Marilena iz sedmog paviljona» je trebalo da bude kratki igrani film, ali je ispao srednjemetražni, kaže gospođica Gitesku.

Na žalost, režiser filma Kristijan Nemesku nije doživeo širu internacionalnu promociju svog ostvarenja, jer je prošlog leta poginuo u saobraćajnoj nesreći.

Osnivač
festivala

Beograd
www.beograd.org.rs

Generalni
sponzor

UNIQA

Osiguranje nove generacije

NOKIA
Nseries

ПОШТА

ПОЛИТИКЪЯ

RENAULT

AIR FRANCE

МедиаМарт

ELLE

Lisa

Story

СЕНСИТИВНИ

AVALA

Gost 35. FEST-a režiser filma « Put lubenica», Branko Šmit

BIO SAM PUN PREDRASUDA

Put lubenica je film inspirisan istinitom pričom o dvanaestoro ilegalnih imigranata koji su se utopili u reci Savi na granici Bosne i Hrvatske. Režiser filma Branko Šmit, zajedno sa svojim producentom Stanislavom Babićem i glumicom u filmu Mei Sun predstaviće danas ovo ostvarenje na press konferenciji. Uoči premijere na FEST-u, Šmit nam se složio sa nama da je ekspanzija Kine otvorila neke nove teme u umetnosti, pa i u filmu:

- Apsolutno, a Vi u Beogradu to bolje znate, jer mi se čini da su Kinezi na Vaše prostore došli pre nego kod nas u Hrvatsku. Svi smo pomalo iznenađeni brojnošću i upornošću naših novih sugrađana. Želeo sam da snimim ovaj film jer ja o Kinezima ne znam ništa. Pun sam predrasuda, ako i svi mi, jer su oni malo drugačiji od nas. Međutim, radeći na filmu saznao sam mnogo toga i sada imam drugačije mišljenje. Mogu da kažem da sam profitirao radeći ovaj film, pre svega radeći sa glavnom glumicom Mei Sun koja je predivna osoba. Imali smo i mnogo statista u filmu. Film «Put lubenica» je doneo dosta lepih stvari.

Navedite mi jednu od predrasudu koje ste imali, a koju više nemate?

- Prva stvar koju nisam znao o Kinezima jeste da su toliko uporni i vredni. Imaju fantastične radne navike. Nimalo nije slučajno što je Kina danas to što jeste. Ti ljudi rade mnogo više od nas, imaju više ambicija, strašan motor za uspeh. Ta upornost je neverovatna. Sa druge strane, Mei Sun me je iznenadila svojom obrazovanošću, kulturom i odmerenošću.

Kako je došlo o toga da Mei Sun glumi u Vašem filmu?

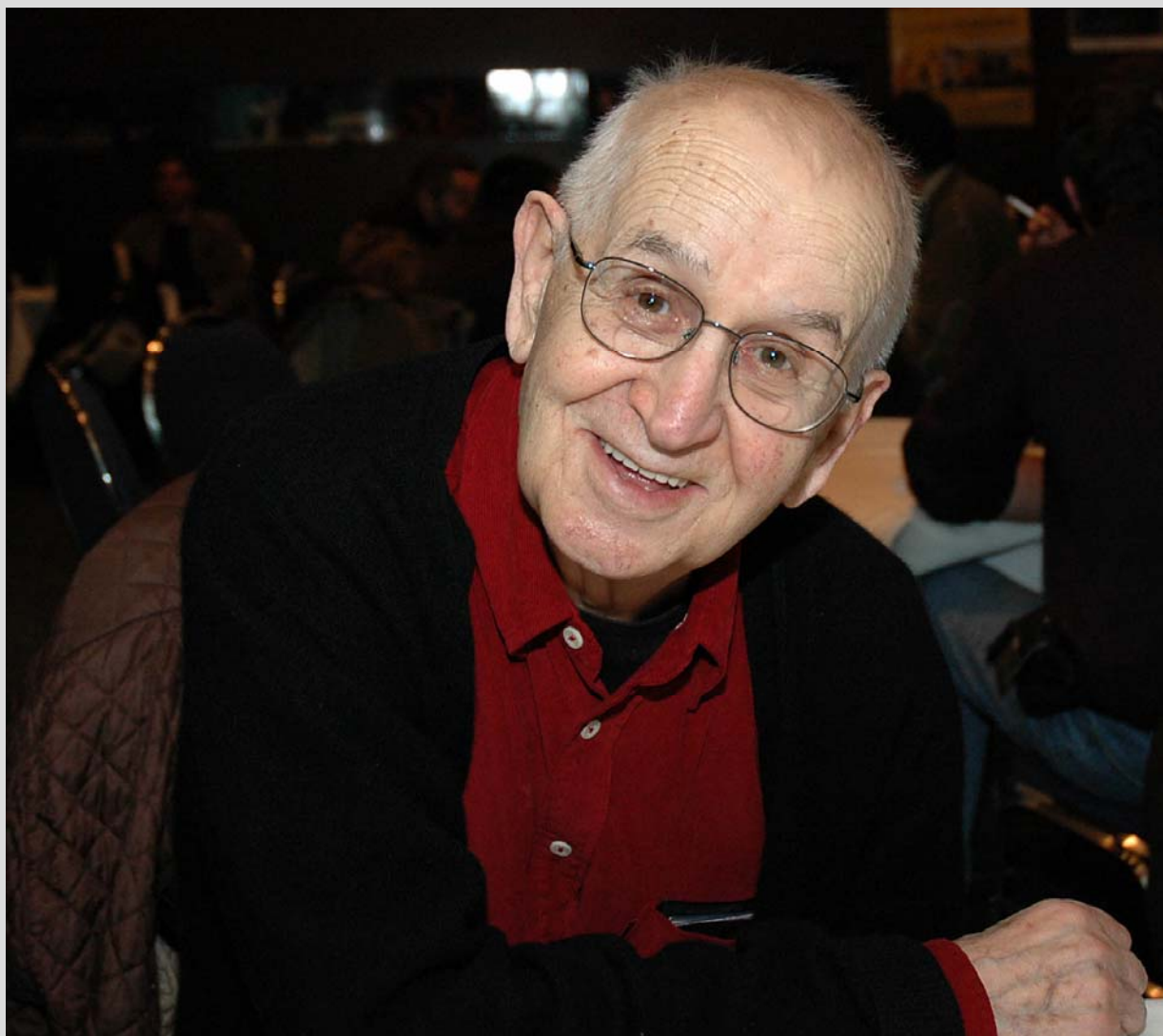
- Do nje sam došao preko pozorišnog reditelja Kreše Dolančića, koji je u Pekingu režirao jednu operu. Zamolio sam ga da mi preporuči nekoga jer je imao odličnu saradnju sa Kinezima, a on mi je javio da postoji jedna glumica koja je na poslediplomskim studijama u Berlinu. Mei Sun je prva glumica s kojom sam ja razgovarao. Ona je došla u Zagreb, obavili smo probno snimanje sa Krešom Mikićem i znao sam odmah da je ona to što ja tražim.

Ispričaću vam i jedan detalj koji je malo smešan. Mi smo preko agencija tražili kinesku glumicu. Poslali smo naše zahteve u Ameriku, Kinu, Kanadu, Englesku... Kao odgovor došli su nam materijali porno glumica. Sigurno su mislili da mi snimamo pornić, jer ko bi sada u «nekoj» Hrvatskoj snimao ozbiljan film sa kineskom glumicom. Svi su mislili da je to nešto drugo. Morao sam komisijski da uništim materijale, da ne bi neko pomislio da ja to prikupljam i da se bavim snimanjem takvih filmova.

OČAJNIČKI PODUH VAT S VELIKOM «NADEŽDOM»

Film «Dva» Mladomira Puriše Đorđevića, takmiči se za nagradu programa «Europe out of Europe» 35. FEST-a. Pored režije filma, Puriša Đorđević je radio i adaptaciju scenarija, što mu je pomoglo u zaokriživanju posla:

- Scenario za film «Dva» napravljen je prema motivima priča «Voz» i «Hotelska soba» Zorana Živkovića. Moja adaptacija dala mi je mogućnost da uz određene i namerno pronađene glumce pokušam da od ove dve priče napravim jedan film. Snimiti film nije naročito teško. Teško je ako to radite za pet dana snimanja, a lepše od toga je da je tehnička i umetnička ekipa radila bez honorara sa velikom «nadeždom» da će se film prodati i da ćemo na taj način isplatiti bar deo procenta koji smo na pravdi Boga zaraditi. Imali smo sreću da nam je film primljen na FEST, što može da znači i dobro, jer će ga mnogi videti, i loše jer će ga mnogi videti. Takmičarski program je dobra ideja i možda bi mogao da se proširi i na slične programske celine. Siguran sam da nećemo dobiti nagradu. Film je definisao kao očajnički poduhvat, ali sa velikom svežinom da je pravo vreme za režiju filma kad navršite 82 godine.

FILM KOJI SRPSKA KINEMATOGRAFIJA DUGUJE SAMA SEBI

- Petnaestak godina posle upokojenja najznačajnijeg perioda u kinematografiji nekadašnje SFRJ, koji su partijski komesari krstili «crnim talasom», 1987. godine je na Festivalu filmskog scenarija u Vrnjačkoj Banji, na inicijativu Radoslava Zelenovića, pokrenuta akcija vraćanja legitimiteta filmovima i autorima koji su, do tada, bili neopravdano zapostavljeni, proskribovani čak. Imajući u vidu da je u tadašnjoj zemlji bio sudski zabranjen samo jedan film, omnibus «Grad» Marka Babca, Kokana Rakonjca i Živojina Pavlovića iz 1963. godine, a da je tridesetak filmova umesto pred gledaocima završilo u mraku tadašnjih filmskih bunkera, bez zvaničnih zabrana, Zelenović je ovoj akciji nadenuo ime «Zabranjeni bez zabrane». Četiri godine zaredom «vađeni» su filmovi iz bunkera i prikazivani na festivalu u Vrnjačkoj Banji da bi se sve završilo zahtevom da se ukine presuda jedinom sudski zabranjenom filmu u tadašnjoj zemlji, što je sud u Sarajevu i učinio 1990. godine. «Grad» je oslobođen, a SFRJ je postala zemlja bez zabranjenih filmova, što joj, svejedno, nije pomoglo. Ipak se raspala.

Tih kasnih osamdesetih godina se u Vrnjačkoj Banji intenzivno razgovaralo o toj temi, upriličen je i simpozijum, ali, meni je falila živa reč autora, onih koji su direktno bili pogođeni zabranama. Njih je bilo ponajmanje u tim razgovorima, te sam, početkom devedesetih, na Radio Vrnjačkoj Banji upriličio seriju razgovora na ovu temu, intervjujući Živojina Pavlovića, Dušana Makavejeva, Sašu Petrovića, Želimira Žilnika, Lazara Stojanovića, Miću Popovića, Marka Babca, Purišu Đorđevića, Sretena Jovanovića i Radoslava Zelenovića. Nekako odmah po završetku te serije emisija, Jugoslovenska kinoteka mi je ponudila da sve to stavim u korice jedne knjige. Tako se, kao prvi u novopokrenutoj ediciji «Vek filma», pojavio 1995. godine naslov «Zabranjeni bez zabrane».

Dinko Tucaković i ja odlučili smo da snimimo dokumentarni film i TV seriju od šest epizoda o ovom periodu nekadašnje jugoslovenske kinematografije verujući da to može biti makar i mali doprinos istoriji naše filmske umetnosti i upoznavanje šireg auditorijuma sa ovom temom, imajući na umu televiziju kao sada neprikosnoveni medijum. S druge strane, ovo je i prilika da, pored sagovornika koji se pojavljuju u knjizi, koja je i okosnica scenarija, svoju reč kažu i mnogi drugi savremenici tako da smo, snimajući ovaj projekat, ispred kamere imali dvadeset šestoro relevantnih sagovornika. Treće, na umu smo imali i mišljenje komisije Ministarstva za kulturu, koja je, dodeljujući sredstva dokumentarnom filmu «Zabranjeni bez zabrane», svoje obrazloženje završila rečima : «Ovo je film koji srpska kinematografija duguje sama sebi.»

Produkcije filma poduhvatio se Centar za filmsku umetnost ART&POPCORN iz Beograda, producent je Miroslav Mogorović, izvršni producent Miljana Martinović, a okupili smo ekipu koju smo želeli – zvuk je radio Aleksandar Jačić, muziku Borislav Stanojević, dizajn Dragan Pešić, direktor fotografije je Goran Volarević, montažer Marko Glušac, scenario i režiju potpisujemo Dinko Tucaković i ja.

Trudili smo se da se i vizuelno vratimo u vreme o kome film govori, te smo tako birali i lokacije. Žilnika smo slikali u Jasku, tridesetpet godina posle snimanja jednog od njegovih proskribovanih filmova «Ustanak u Jasku», a ekipa još uvek pamti njegovu riblju čorbu kojom nas je dočekaao u kući na Dunavu, okvir za Makavejeva bio je nekadašnji CK, Mihića smo vratili u savamalska dvorišta iz «Budenja pacova», Lazar Stojanović, verovatno najveća metafora represije, pristao je da ga slikamo ispred večne «kuće cveća» čoveka koji ga je poslao na trogodišnju robiju, Snežana, Milena i Vuk su nam otvorili kuću Žike Pavlovića na Divčibarama, ali i svoja srca...

Zahvaljujemo se kolegi Ivanu Arandeloviću, na ustupljenom tekstu

Dinko Tucaković, Milan Nikodijević i Miloš Paramentić

Proslavljeni i za Oskara nominovani autor „Obrta sudbine” Kirbi Dik se u svom novom dokumentarnom ostvarenju bavi zloglasnim i kontroverznih, skoro četiri decenije prisutnim, sistemom cenzure (MPAA) pružajući nam ne samo do sada nezabeleženi uvid u ovaj problem već i jedan vrlo zabavni i istovremeno šokantni dokumentarni film koji se bavi misterioznom grupom ljudi smeštenih u udobnoj anonimnosti, a koja odlučuje o tome kakvi će filmovi ući u bioskope. Film je pripremljen uz pomoć inteligentnih animiranih sekvenci ukomponovanih sa intervjuima uglednih režisera i sekvencama iz njihovih filmova koje su iz raznih razloga bile odbačene na zahtev cenzora.

Od 1968. godine se u Holivudu koristi sistem cenzure filmova od strane dugogodišnjeg predsednika ove organizacije Dik svakom filmu daje preporuku u vidu slova (G, PG, PG-13, R) u bioskope s obavezujućom preporukom kom uzrastu je namenjeno gledanje filmova je tokom proteklih decenija postalo amoralno od najomraženijih, najkontroverznijih i najapsurdnijih pojava u Holivudu koju mnogi smatraju farsom. A reč je zapravo o fasadi pošto se o procesu cenzure i pored toga što dotiče svaki film skoro pune četiri decenije ne zna skoro ništa. Nisu poznati članovi borda koji cenzurišu filmove, način njihovog odlučivanja, pa ni standardi koje pritom primenjuju.

Dik u svom filmu pokušava da razbije famu o ovoj vrlo tajanstvenoj cenzuri. U tome mu pomažu svojim iskustvom i neke kolege, Džon Voters, Kevin Smit, Met Stoun, Atom Egojan, Daren Aronofski i nekolicina drugih koji su imali teške okršaje sa cenzorima. Ovaj film pokušava da odgovori i na pitanja kao što su, recimo, da li su holivudski nezavisni filmovi cenzurisani na isti način, da li je seksualni sadržaj u filmovima s gej-likovima oštrije ocenjivan od onih sa heteroseksulanima, da li ima logike da u sadržaju filmova bude ostavljeno ekstremno nasilje, a da se seks agresivno zabranjuje, da li veliki holivudski studiji od cenzora dobijaju detaljne preporuke kako bi izbegli makaze, a nezavisni ne i niz drugih jednako oprečnih i zanimljivih pitanja. Ono što je možda najkontroverznije u Dikovom dokumentarcu je njegov pokušaj da razotkrije najbolje čuvanu tajnu od kada je Holivuda: identitet članova cenzorskog borda.

O režiseru:

Kirbi Dik je veteran Sandens festivala na kome od 1997. godine učestvuje sa svojim filmovima. Najuspešniji rad mu je drama o posledicama seksualnog zlostavljanja od strane sveštenika u za Oskara nominovanom filmu „Obrt sudbine”. Pažnju je skretao i prethodnim ostvarenjima sa takođe provokativnim temama, „Derida”, „Lančana kamera” i „Život i smrt Boba Flanagana, supermazohiste”.

Apartheid u Južnoj Africi je okončan pre 15 godina, a neke priče o junacima tog vremena koje svet nije čuo tek treba da budu ispričane. Život Patrika Čamusoa je jedna takva priča. Režiser filma Uhvati Vatru Filip Nojs kaže: “Patrik Čamuso je izvanredan čovek i nadahnuće za sve nas. On je čovek koji je prevazišao predrasude i mržnju, i shvatio da kao ljudska bića moramo da naučimo da praštamo ako želimo da budemo slobodni.”

Za ulogu Čamusoa producenti su pokrenuli kasting širom sveta. Konačno, šest glumaca je testirano tokom tri dana u Los Angelesu. Odmah je bilo jasno da je Derek Luk najbolji za ulogu istinitog junaka. Nojs dodaje: “Mislim da Derek nije stvarno razumeo kako je bilo biti crn u Južnoj Africi tokom osamdesetih dok ga nisam odveo na ostrvo Roben kod Kejp Tauna. To je bilo ozloglašeno mesto, tu je Mendela bio zatvoren više od dve decenije; i tu je Patrik proveo deset godina kao politički zatvorenik režima. Derek je obišao ćelije za izolaciju u koje su zatvarane vođe ANK -a, a potom je otišao niz hodnik do jedne posebne ćelije - male kockaste prostorije u kojoj je Mendela proveo tolike godine. Derek je tamo proveo dosta vremena i ležao je tamo gde je Mendela spavao. Verujem da je u tom trenutku spoznao kako je bilo biti crni Južnoafrikanac i da je osetio svu težinu činjenice da je na hiljade političkih zatvorenika tu provelo puno vremena. Takođe, shvatio je koliko je Mendela mudar čovek, koji je delom u toj maloj ćeliji sanjao čudo kakvo je danas Južna Afrika.” Lukove pripreme su nastavljene u radnom kampu. Svakog dana u 7 sati ujutru išao je na govorne vežbe kod Fione Remzi, koja je pomogla i Donu Čidlu da savlada autentični afrički akcenat za film Hotel Ruanda. Kasnije tokom jutra Luk je trenirao fudbal na terenima Soveta.

Nojs otkriva: “Vidali smo Dereka u filmovima o sportu, ali pre filma Uhvati vatru nije imao pojma o fudbalu. Sada stvarno ume da igra”.

Za ulogu Lukovog protivnika, pukovnika Nika Vosa, Nojs je izabrao dobitnika Oskara Tima Robinsa, ne samo zato što je sjajan glumac već i zbog toga što i izgleda kao beli Južnoafrikanac - visok, plav... “Mislio sam da je Tim glumac koji je u stanju da ide i dalje od stereotipa o južnoafričkom belcu rasisti, kakvog smo već vidali na ekranu. Tim nas je ubedio da bi bilo ko od nas mogao da se ponaša baš onako kako je to činio Nik Vos, čak i da se identifikujemo sa njim”.

Patrik Čamuso je bio na raspolaganju u periodu istraživanja i priprema, prvi put je posetio snimanje filma baš kod rafinerije. Kada se posle toliko godina vratio rekao je: “Vratio sam se na mesto na koje nikad nisam želeo da dodem ponovo.” Tog dana snimane su scene kada beli stražari pretražuju crne radnike, tražeći eksploziv. Nojs otkriva: “Patrik nije mogao da se suzdrži, prišao je i zgrabio jednog crnog statistu i okrenuo se belcu statisti koji glumi čuvara i rekao - Slušaj, čoveče, tako nisi pretraživao crnca u to vreme - Beli statista je iz novog vremena, Južnoafrikanac 21. veka koji poštuje crnog kolegu statistu. Patrik je morao da im pokaže kako je tada bilo”.

Priča o troje izraelskih dvadesetogodišnjaka, dva mladića i jedne devojke, koji dele stan u mondenskom kraju Tel Aviva. Oni su odlučni da se sukobe sa društvenim tabuima svoje zemlje i sa surovom stvarnošću, pre svega ratnm okruženjem. Njihov bunt se ogleda u homoseksualnim vezama koje hrabro upražnjavaju, ali i u odluci da pomognu jednom palestinskom momku da ostane ilegalno u Tel Avivu obezbedivši mu uzraelsko ime, smeštaj, posao, pa i priliku za ljubav. Njih troje sanjare o životu koji bi bio politički rasterećen i slobodan, baš kao što je onaj koje vode u svom eskapističkom apartamanu (balonu). Ali, teška, nasiljem bremenita, stvarnost će ih primorati da se otkriju da ni prijateljstvo ne može da se nosi sa brutalnom svakodnevicom sveta kome nevoljno pripadaju.

Ejtan Foks, režiser

Poznat po kontroverznom filmu „Šetnja po vodi” koji je snimio 2004. godine i koji je postao najsupešniji izraelski film na svetskom tržištu. Distribuiran je u 25 zemalja. On govori o tajnom agentu Mosada koji se sprijateljuje sa gej-unukom bivšeg nacističkog oficira. Dve godine ranije Foks se u filmu „Josi i Džeger” bavio ljubavnom pričom oficirskog para izraelske armije.

Ejtan Foks je rođen u Njujorku, a odrastao je Jerusalimu. Završio je filmske i televizijske studije u Tel Avivu. Njegov dugometražni debi, romantična komedija „Sirenina pesma”, koji je snimio 1994. godine, je bio najkomercijalniji izraelski film te sezone. Krajem prošle decenije je radio na dramskoj TV-seriji „Florentin” s kojom je pokušao da predstavi život mladih stanovnika Tel Aviva pre i posle rabinovog ubistva.

Sa Foksom punih osamnaest godina saraduje **producent Gal Učovski** koji je u svojoj zemlji stekao renome jednog od najuticajnijih homoseksualaca za čija se prava vatreno bori poslednje dve decenije.

Njihovi komentari:

O nazivu filma:

Foks: „Balon” je termin kojim Izraelci opisuju život u jednom delu centra Tel Aviva. U modernoj i istovremeno alternativnoj ulici Šenkin u kojoj, uzgred, i mi živimo...

Gal: Ali, naziv filma je ne samo fizička već i mentalna stvar. U ulici Šenkin živi izmešano stanovništvo i to su uglavnom najkreativniji ljudi zemlje. Taj geografski vrlo skućeni kraj predstavlja izraelsku umetničku staklenu baštu koja je puna najraznovrsnijeg života. Za nas je ovaj kraj dom, ali za dobar deo ljudi život u njemu predstavlja i svojevrsno stanje duha.

O mehanizmu opstanka:

Gal: Kada ste mladi i želite da živite nalik svojim vršnjacima u Njujorku, Londonu ili Parizu, bivate prinuđeni da se izolujete od neprijatne realnosti Bliskog istoka. I takvo bekstvo najbolje funkcioniše u nekim krajevima Tel Aviva. Problem je, međutim, u tome što je život daleko snažniji od slobodne volje pojedinaca te u suštini bekstva ne može biti.

Ubeđen sam inače da svi ljudi žive u nekoj vrsti „balona” i da im je taj njihov maleni komšiluk čitav svet.

Ejtan: Mi ne smatramo da su oni koji su pribegli bekstvu od neprijate stvarnosti površni ili neodgovorni. Stvaranje tog balona je za njih svojevrsan mehanizam opstanka.

O Romansi između Izraelaca i Palestinaca:

Ejtan: Bilo je priča o nekim romantičnim vezama između Izraelaca i Palestinaca, ali, na žalost, većina tih romansi nije uspela da opstane.

Gal: Kao da nije dovoljno komplikovano što ste gej u jednoj sredini koja to ne toleriše, a još ste zaljubljeni i spavate s nacionalnim neprijateljem! Nije, doduše, ništa bolje ni sa heteroseksualnim parovima...

O kontroverzi:

Ejtan: Naš film je izazvao dosta pometnje u Izraelu. Nije dovoljno levičarski, ali ni dovoljno gej. Naterao je mnoge da se malo zamisle. Veliki je broj tekstova objavljen kao reakcija na ovaj film.

Gal: Ti tekstovi su se odnosili na teme iz filma. Da li „baloni” zaista postoje? Da li su jevrejsko-palestinski parovi novi trend?

Ejtan: Čuli smo da su posle projekcija mladi ostajali u holovima bioskopa raspravljajući o filmu. Uspah našeg dela je vrlo zanimljiv s obzirom da je rat u toku i da se ljudi plaše da napuste svoje domove. Za nas je, inače, veoma važno da se što veći broj mladih Izraelaca suoči sa temama koje nameće ovaj film i da ih prihvati.

Indonežanski rekvijem za tugu

Ova indonežansko-austrijska koprodukcija je inspirana pričom „Otmica Site” iz drevnog klasika indijske i jugoistočne literature „Ramajana”. „Opera Java” je mjuzikl koji govori o strastvenom ljubavnom trouglu koji neminovno dovodi do konflikta, nasilja i smrti. U centru pažnje ove uzbudljive priče je bračni par Siti i Setio, koji su nekada bili plesači ramajane. Sada su prodavci grnčarije u malenom selu u kome nemilosrdni i moćni mesar Ludiro kontroliše sve trgovačke aktivnosti. Kada posao bračnog para propadne Ludiro, koji je oduvek bio zaljubljen u Siti, koristi priliku i otima je kako bi pokušao da je zavede. I tada počinje krvava borba dvojice muškaraca koji su zaljubljeni u Siti...

Komentar režisera Garina Nugrohoa:

„Opera Java” crpi svoje sokove iz velike muzičke tradicije gamalan i slavi bogatu tradiciju javanskog teatra, plesa i muzike. Ovo je film na kome su sarađivali neki od najčuvenijih majstora indonezijskog gamalana, koreografi, plesači, i ostali umetnici. Oni su dali svoj dragoceni doprinos svetkovini indonezijske kulturne raznolikosti. Mada, ovaj mjuzikl je istovremeno i rekvijem za tugu nastalu kao posledica svih onih krvoprolića počinjenih širom sveta u kome se i dalje problemi rešavaju okrutno i sa tragičnim rezultatima.

RASPORED NOVINARSKIH PROJEKCIJA U MALOJ SALI SAVA CENTRA:

- 10.00 **BALON**, Izrael (119`)
- 14.00 **FILM JOŠ NIJE CENZURISAN, SAD** (97`)
- 16.00 **ELEMENTARNE ČESTICE**, Nem. (113`)
- 18.00 **PRIČA O PAO**, Vijetnam (98`)
- 20.00 **ZASTAVE NAŠIH OČEVA, SAD** (132`)

DANAS NA PRESS KONFERENCIJI:

- * Ekipa filma «DVA»
- * Ekipa filma «Put lubenica»: **BRANKO ŠMIT**, režiser, **STANISLAV BABIĆ**, producent i **MEI SUN**, glumica
- * Ekipa filma «Balon»: **GAL UČOVSKI**, producent i **DANIJELA VIRCER**, glumica
- * **MADALINA GITESKU**, glumica u film «**MARILENA IZ SEDMOG PAVILJONA**»
- * Ekipa filma «**ZABRANJENI BEZ ZABRANE**»

Gosti pred publikom

Melis Atakulov, producent i **Aziz Bejšenalijev**, glumac u filmu «**Rajske ptice**», pred publikom u Dvorani kulturnog centra

«Beograde, volim te», rekao je, na čistom srpskom jeziku pred publikom u Sava centru, **Frederik Obirten**, režiser jedne priče iz omnibusa «**Pariz s ljubavlju**». On je celokupni omnibus montirao i potpisuje se kao jedan od producenata.

Da li si kadar za fest?

FEST
TOZ

Da li si kadar za fest?

